

For eksempel den beskadigede navlestreng mellem at skære en scene ud af sin kontekst; hvor fatal var løsrivelsen? Eller varmen når materialet skulle smeltes og hvordan atomerne i deres nye fart ville glemme at fylde et hul ud hist og her. At den abstraherer sit eget arbejde. Eller det overnaturlige i repræsentationen alene, i viljen til viden og til at modellere. Eller det iboende i science-fiction genren, der er et forslag til en anden verden, fordi denne verden lige nu, hverken kan repræsentere alt eller repræsenteres i alt. En frossen katastrofe. I landskabet står de der, som et trafikkrøds, hvor offentligt rum, skulptur og det trykte ord møder hinanden. På en måde overgår en tekst (i sin egenartede væsentlighed, tekstualitet og næsten universelle tilgængelighed) stadig det relativt begrænsede offentlige omfang af skulpturelle genstande (der derved meget hurtigere nærmer sig noget, som ikke kan berøres) eller andre arkitekturer, der kræver spektakulært forbrug. Man bliver ligesom nødt til at være der. Så hvad sker der, hvis selv det fysiske samvær ikke stiller potentialerne på bordet, men slukker lyset. Der blev engang i kunsthistoriens opfundne ungdom i 60'erne antydnet, at fra nu af forblev skulpturelle indgreb på et sprogligt plan. Hvis det passer, har skulptur mon lige siden stået over for et spørgsmål om, hvorvidt dens offentlige præsentation og distribution ville være ligesom bogen: have lignende begrænsninger, som det trykte ord og dets faktisk tilgængelige registre; eller om den fortsat vil være i stand til at placere sine tilskuere inden for en simulering af en potentiel arkitektonisk og offentlig sfære.

Tidens fordobling kan vise sig som et melankolsk manuskript, der vilkårligt kan blive til en storladent portræt eller et radikal-stående singulært enstavelsesord. For den, der søger, betyder det en slags affortryllet magi i en nu-hed, et øjeblik, der overkommer splittelsen af tid og en umulighed for nutid, både i den forstand at verden er tilstedeværende og kan besiddes, og i den forstand af nutiden af et nuværende øjeblik. Ordet epoke kommer fra astronomi og betyder den position, hvorfra man kigger på en ting, altså positionen i rum, en position som er i bevægelse, ligesom tingene er i bevægelse. I det vi bevæger os, er det, som vi har behov for, ikke en samtidigt antropologi, men en antropologi af selve begrebet om samtiden. Det er sværere end som så at forlade den geocentriske tryghed. Det handler om ikke at ikke kunne se, men hvad der overhovedet kan tænkes. Æslet kaster ikke verdenen ud og ind, det er den søgende som kaster sig ind og ud i en umulig situation, blot for at være tæt på samtiden, for at være i selskab med andre mennesker, der ligeledes er kastet ind i at skulle deltage med alt de andre ligeledes smittede af selvobservation i et uforholdsmæssigt overflod.

... Look hard enough, and you can't miss the shimmer. It's there. You can't think too much about these pictures that shimmer. You just lie low and let them develop. You stay quiet. You don't talk to many people and you keep your nervous system from shorting out and you try to locate the cat in the shimmer, the grammar in the picture (Joan Didion om at skrive, 1976)

**Fremtidsskoven, Christiania
25. august-17. november, 2019
Kurateret af Det Kosmiske Hierarki**